

[Pürschel.]

at sende denne Lov tilbage til Landstinget, man vovede ikke at lade dette skrøbelige Fartøj udsætte sig for blot den Smule Bølgegang, der kan være i Vandrehallen — man er fuldkommen paa det rene med Fartøjets Skrøbelighed —, og derfor kunde det ikke ændres. Men saa fik man en Definition, der, som det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen sagde i sin Ordførertale, trak Grænserne, og det, der laa udenfor, havde man paa Dommerkontorerne ikke noget med at gøre. Ja, saaledes er ogsaa den almindelige Forstaaelse af Ordet Definition. Hvad betyder det oversat? Det betyder Begrænsning, ikke sandt, Fastslaaen af Grænserne, og nu har man altsaa defineret, hvad der forstaas herved. Man forstaar ved

„formel Affattelse af et Pantebrev bl. a. en Affattelse, der kan foretages ved Eftersyn af Tingbøgerne, medens Undersøgelsen af og Risikoen for de udenfor Tingbøgerne liggende Forhold maa paahvile Parterne, og ved formel Affattelse af et Skøde forstaas bl. a. en Affattelse, der kan udfærdiges paa Grundlag af Sælgerens Adkomstdokumenter og et Eftersyn af Tingbøgerne samt de Oplysninger, mundtlige eller skriftlige, angaaende Handelens Vilkaar i Enkeltheder, der afgives af Parterne, og hvorom de er enige.“

Disse Definitioner er jo i det væsentlige stillet op af Professor Vinding Kruse, og jeg skal ikke indvende noget imod dem, men efter at man nu har bygget dette op, efter at man har trukket Grænserne, saa sætter man foran: „bl. a.“. Nu har jeg aldrig set en Definition, som begynder med Ordet „bl. a.“. Men hvilken Værdi har disse Grænser, naar man højtideligt trækker dem og derefter siger: Hvis I nu tror, at hermed er det givet, at det, der ligger indenfor disse Grænser, er det, der ligger indenfor Paragraffen, og det, der ligger udenfor Grænserne, ligger udenfor Paragraffen, saa tager man ganske fejl. Nej, det, der er Tale om, er kun, at „bl. a.“ ligger dette indenfor. Enhver, der har haft lidt med Matematik at gøre, vil føle Haarene rejse sig paa Hovedet ved denne Omgængelse med Begrebet Definition, at det er „bl. a.“. Men det er saa betegnende for den Klarhedens Aand og den redebonne Villie, der ligger bag dette Forslag helt igennem — det er helt igennem „bl. a.“.

Jeg tillod mig at spørge den højtærede Minister baade her i Salen og i Udvalget, men stadig forgæves, hvorledes man tænker

sig Kæreinstituttet praktiseret. Hvordan skaber man Grundlaget for denne Kære? Er Dommeren, som jo er pligtig at affatte andre retlige Dokumenter, ogsaa pligtig at affatte Modskriftet mod sin egen Afgørelse, Kæreskriftet for Parterne? Saa maa man sige, at dette er i Sandhed billig Retshjælp i højeste Potens; naar man kan faa ført begge Sider af en Proces for nedsat Gebyr paa eet Sted, saa kan man ikke komme meget videre i Retning af Billighed og heller ikke meget videre i Retning af Sammenblanding af Begreberne. Men hvis nu det samme Dommerkontor ikke har denne Pligt, saa kan den paagældende maaske gaa til Nabokontoret og der forlange dette Kæreskrift affattet. Det kan være rede og klart, og der behøves ikke mange Forklaringer, men saa siger Nabodommerkontoret maaske: Ja, men det regner vi for at være saa indviklet, at vi ikke kan gøre det, og saa siger den paagældende: Ja, men saa paakærer jeg det, og saa kan man altsaa køre videre med Kære efter Kære. Man kan i det hele taget ved Hjælp af denne umulige Paragraf naa de mest urimelige Resultater, men stadig indenfor de vide Grænser, som er trukket.

Dernæst kommer den Ting, at nu paalægger man Dommerne et nyt og forøget Ansvar, og det kan blive meget betydeligt, navnlig hvis man altsaa ikke vil overholde Jurisdiktionsgrænserne og gøre de københavnske Birkekontorer til billige Skrivestuer, saa kan det blive nødvendigt for disse Dommere at antage 2 eller maaske 3 yngre Fuldmægtige, formodentlig ganske ukendte med de forskellige Retsforhold, til at udføre denne Dokumentskrivning.

Og dette sker paa Dommerens fulde Ansvar, thi de skal være privatansatte, han vil ikke kunne faa dem statsansatte. De statsansatte Fuldmægtige maa han bruge til de Ting, der er betydningsfulde, til at passe Tinglysningsvæsenet, Skiftevæsenet, Fogedforretninger; det maa blive privatansatte Fuldmægtige, der faar den Opgave at passe den billige Skrivestue.

Og ud af denne billige Skrivestue kan der jo komme et Ansvar for Dommeren, der i Sandhed ikke bliver billigt, men det mener man altsaa, det er ret og rimeligt at paalægge Dommerne. Der har netop i det sidste Nummer af „Dommerbladet“ staaet en Artikel, hvori Dommer Zahlmann gør nogle Bemærkninger om Dommeransvaret og peger paa, at under Enevælden stillede man sig paa det Standpunkt, at man overhovedet ikke anerkendte, at Staten havde noget Ansvar for Embedsmænds Fejl. Dette Standpunkt blev forladt efterhaanden, første